

LA COLUMNA DE FOC - LA COLUMNA DE FOC - LA COLUMNA DE FOC

ARA ES HORA DE POSAR-NOS EN FEINA

En aparèixer aquestes retxes a "La Columna de Foc" s'haurán constituït ja, o s'estaran constituint, els diversos Ajuntaments de les Illes i els Consells Insulars. Es clourà així —i que sigui en bona hora!— un llarg període electoral i immediatament postelectoral en el qual tots els llicencs, com la resta dels pobles que formen Espanya, hem tingut molts abundosos d'inquietud, i alternatives de decepció i d'eufòria, segons la ideologia de cadascú. I s'acabarà també l'etapa d'enfrontaments electorals i de negociacions entre partits, per a donar pas a un període d'acció conjunta i d'actuació pràctica.

Renunciar a comentar els resultats de les eleccions i l'activitat política que les ha seguides: al costat de les declaracions confortants d'uns i altres en el sentit que estan oberts a la col·laboració i que no faran mal política obstruccionista de simple oposició, hi trobaríem un munt de taques fosques, atribuïbles a uns i al-

tres, que val més deixar de banda, ara que ja han passat i que tanmateix no tenen remel.

Vull destacar, no obstant això, un fet positiu que s'ha donat aquí com en els altres pobles de l'Estat: l'increment notabilíssim d'acceptació dels partits que es presenten com a nacionalistes. Encara que el nostre panorama polític era diferent del d'altres països germans, perquè la militància com el vot nacionalistes estan molt repartits, era evident que l'escassíssima incidència del PSM el primer de març (com ja abans el 15 de juny de 77), feia pensar als observadors forans que a les Illes el nacionalisme no tania arrelament. L'augment espectacular del PSM ha demostrat que sí que en té (i el qui no comprèn que en tindrà més i més de cada dia, per poc que avançem en el camí de la democràcia, és molt mal distingidor dels signes del temps).

Tenc l'esperança que aquests resultats hauran donat

coratge no sols al PSM —que s'ho mereix, per l'entusiasme amb què ha treballat, sense desanimar-se pels anteriors resultats adversos—, sino també a les branques nacionalistes o profundament autonomistes dels partits anomenats sovint "sucursalistes", i que les branques d'aquests partits que són reticents a la plena reivindicació de la nostra identitat col·lectiva veuran clarament la necessitat de comprometre's en aquesta reivindicació, si volen tenir un arrelament profund dins el nostre poble. I esper que el resultat immediat d'aquesta constatació sigui l'assumpció evident del nacionalisme per part de tots els partits democràtics de les Illes, i la consegüent acció conjunta de cara a aconseguir ràpidament un Estatut d'autonomia de l'abast més ampli que admet la Constitució.

Perquè el nacionalisme, per bé del poble de les Illes, no pot ésser atribuït exclusiu d'un partit, sino que ha d'ésser el fonament principal de l'actua-

ció de tots els partits. Només entre tots podem aconseguir l'Estatut, i és per a tots que ha de servir el marc jurídic que l'Estatut establirà, i les transferències que de l'Estat passin a les Institucions Insulars. És necessitat un nombre d'Ajuntaments sol·licitants de l'Estatut que depassi la meitat del cens total; i si volem anar "per la via de l'article 151" (l'única que al meu entendre val la pena, tal com exposava fa un parell de setmanes), aquest cens ha de correspondre com a mínim a les tres quartes parts del nombre total d'ajuntaments de les Illes, i el seu acord ha d'ésser ratificat per majoria absoluta en referèndum popular. Això vol dir que tots els partits han d'estar d'acord en la reivindicació, i que tots ells s'han de posar a la tasca d'explicar al poble per què ens és necessari i urgent tal Estatut.

Ara bé, la tramitació estatutària resultarà llarga i difícil (entre altres coses, hem d'esperar una Llei orgànica que reguli el referèndum popular per a ratificar la reclamació d'Estatut —per cert, una de les tasques primeres dels nostres Parlamentaris al Parlament de Madrid pot consistir en reclamar, juntament amb els Parlamentaris d'altres nacionalitats i regions de l'Estat, la tramitació urgent d'aquesta llei). És necessari, per tant, sense descuidar cap acció necessària per als tràmits estatutaris, anar avançant des d'ara cap a una normalització sociopolítica i cultural, per mitjà de les transferències de l'Estat als Consells i d'una normalització i planificació lingüística i cultural tan ampla com sigui possible en la situació actual.

En l'aspecte cultural, la tasca més urgent del nou Consell serà aconseguir el "decret de bilingüisme" (aquest és un factor tan important, que la primera acció postelectoral del Consell General Basc ha estat reclamar a l'Administració per mitjà de la Conselleria de Cultura, la urgent promulgació d'aquest decret per al seu poble). Sembla que, si s'ho proposa de veres, no ha de tenir grans dificultats per aconseguir-lo: recordem que el Sr. Cervero assegurà que no el promulgaven en període electoral perquè el seu partit no fos acusat d'electoralisme; i recordem també que la darrera actuació d'En Ciar com a Conseller de Cultura va ésser deixar llistat el projecte de decret, i el seu successor Carles Pomer ha pres el tema amb tant d'interès que, segons notícies oficials fidedignes, té enllestint un esborrall del projecte d'ordre ministerial que ha de permetre posar el decret en pràctica.

La cosa, a hores d'ara, és urgentíssima, per a poder planificar mínimament el proper curs escolar. I convendria que aquesta planificació es dugués a terme des d'ara dins tots

aquells sectors que no necessiten que els manin fer una cosa per a fer-la, quan comprenen que és desitjable. Dic això, perquè si el Delegat del Ministeri, els Inspectors d'ensenyament i els centres volen, poden ja des d'ara posar la nostra llengua com a assignatura normal per a tots els alumnes, perquè si bé no hi ha en la legislació actual res que ho estableixi, tampoc no hi ha res que ho impedeixi. De la mateixa manera que l'escolarització dels infants és obligatòria perquè ningú no pugui privar-ne cap dels beneficis de l'educació, però si no ho fos la majoria dels pares i de les autoritats locals es preocuparien de proporcionar-los. Igualment l'ensenyament, també es el cas de l'ensenyament de la llengua del país és necessària l'oficialització perquè ningú no se'n vegi privat, però és possible planificar-lo des d'ara com si el decret ja existís. (No és possible, en canvi, obtenir des d'ara places de professors numeraris de català, com aconseguen a Catalunya; per això sí que és necessari el decret, i per això l'hem de reclamar sense descans).

També des d'ara és possible i necessari reclamar que funcionaris, venedors, personal d'hostaleria i en general tots els qui treballen a les Illes coneguin —almenys de manera passiva— la llengua del país. Ens hem d'acostumar tots a seguir parlant en mallorquí a un castellà que ha respost en la seva llengua a una pregunta formulada en la nostra (cosa que demostra que ens ha entès): la pràctica del bilingüisme passiu afavorirà la integració gradual, no coaccionada, dels castellans. Però oposar-se a la implantació des d'ara de l'exigència del coneixement de la nostra llengua els funcionaris nous i el reciclatge dels antics, amb l'excusa que "la cooficialitat ha de venir implantada pels Estatuts" i que en aquesta momenta "no hi ha res a la Constitució que estableixi l'ús oficial de les llengües no castellanes", és dificultar voluntàriament la normalització lingüística i plan-

tejar el conflicte lingüístic. Allò que importa és que la Constitució digui que s'ha d'establir l'ús oficial de les llengües no castellanes, i això ho diu ben clar. Obligar-nos a esperar l'entrada en vigor de l'Estatut per a poder fer un ús oficial de la nostra llengua seria continuar la discriminació —absolutament inacceptable en una situació democràtica a què hem estat sotmesos durant tant de temps, i resultaria tan injust com si l'endemà de la promulgació de l'Estatut els mallorquins ens negàssim a parlar en castellà amb quicú que no ens entén. Perquè la Constitució diu que "tot espanyol té el deure de conèixer el castellà i el dret d'usar-lo", però no diu ni pot dir que tenguí el "deure d'usar-lo". Ara imagineu que els mallorquins, amb esperit de revenja, començàssim a dir que, respectant molt la Constitució, complim el deure de conèixer el castellà, reconeixem el dret dels castellans d'usar-lo, però no ens donem la gana de contestar en castellà a allò que ens diu un emigrant (ja sé que sembla absurd, i que els mallorquins tenim prou seny i bona voluntat per a no fer-ho, però això és, ni més ni menys, allò que hem fet durant molt de temps certs castellans que, entenent-nos, ens exigien que parlàssim la llengua oficial). Aviat la convivència seria impossible.

La convivència democràtica reposa damunt el respecte d'els drets de cadascú; fins que la Constitució sigui plenament aplicada, hem de reclamar i reconèixer tals drets, encara que no estiguin jurídicament reglamentats.

Però, per altra banda, no podem dir que vivim en un país democràtic fins que el nostre ordenament jurídic els salvaguardi totalment. I parlamentaris, autoritats i poble, entrem en una etapa de treball intensísim i de pràctica constant de la democràcia autèntica, la solidaritat i el respecte d'altre. La tasca és llarga, i no admet dilacions. És hora de posar-nos en feina.

AINA MOLL

ORIOL RIBA I ARDERIU
ORIO DE BOLÓS I CAPDEVILA
JOSEP M. PANAREDA I CLOPÉS
JOSEP NUET I BADIA
JOAQUIM GOSÀLBEZ I NOGUERA

GEOGRAFIA FÍSICA DELS PAÏSOS CATALANS

KETRES EDITORA

Obra escrita amb motiu del Centenari del
CENTRE EXCURSIONISTA DE CATALUNYA

format: 21 x 29 cm, 228 pàgines, coberta a 5 tintes plastificada
245 il·lustracions, més un mapa de comarques i límit lingüístic

COSME ADROVER B.

FOTOS CARNET,
DOCUMENTO NAC. IDENTIDAD,
PASAPORTES, ETC.
TOUS Y MAROTO, 10 (EDIFICIO VERI)

DECLARACIONES IMPUESTO
RENTA PERSONAS FISICAS
TRAMITACION Y PREPARACION

Matías Montero, 1-5.º - Tel. 2173 60